

JEAN COCTEAU

„ABEJINGAS GRAŽUOLIS“

Vertė Violeta Tauragienė

1986

Skurdus viešbučio kambarys, apšviestas gatvės reklamų šviesų. Sofa-lova.

Gramofonas. Telefonas. Nėdidukė prausykla. Afišos.

Pakilus uždangai, aktorė viena, ji vilki kuklią juodą suknelę... Ji nekantriai žvilgčioja pro langą, paskui bėga prie durų pasiklaudyti lifto, tada eina prie telefono ir atsisėda, po to paleidžia savo pačios įgrotą plokštelę, sustabdo ją. Sugrįžta prie telefono ir surenka numerį.

Alio... Alio, čia jūs, Žoržete? Paprašykite mesjė Totorą. Taip, suraskit jį. Aš palauksiu... Jis jau čia? Puiku! Perduokit jam ragelį. Koks triukšmas! Pas jus galybė žmonių. Tuo geriau! Totorai? Čia tu... taip... čia aš... Emilis viršuj? Ne? Tu jį matei? Kelintą valandą? Jis buvo vienas? ... A! a! Gerai. Ir tu nenumanai, kur jis išėjo? Jis tau nieko nesakė? Buvo girtas? Aš visai nesijaudinu... man reikėjo skubiai pranešti jam vieną dalyką, ir aš jo niekaip nepagaunu. Kaip tau sekasi? Bravo. Man? O! po koncerto aš grįžtu... kaip lavonas. Geriau... tikriausiai geriau. Doktorą? Jeigu tu manai, kad aš turiu pinigų lankytis pas daktarus. Ne... aš pati prisižiūriu... pareinu ir gulu į lovą. Emilis? Emilis — angelas. Nieko negaliu jam prikišti. Žinoma, jis tuoj pareis. Jis niekad manęs nepalieka... tikriausiai koks reikalas atsirado/tikriausiai turi kokį reikalą. Na, viskas gerai... bučiuoju. Antra valanda nakties? Jau? Kaip laikas bėga. Na... iki.... iki, Totorai. Sėkmės.

Pakabina ragelį.

Išgirsta bildantį liftą ir eina prie durų pasiklaudyti. Pasigirsta telefono skambutis, ji bėga prie telefono.

Alio... A! Čia jūs? Jūsų brolis? Žinoma, jis čia. Čia, bet dabar vonioje. Tuoj pakviesiu. Emili! Emili! Ką? Negali ateiti? Žavinga. Alio... jis toks storžievis... Ne... jis man šaukia, kad jis visiškai nuogas ir kad šitaip nepadoru kalbėtis telefonu. Ar aš tikra, kad jis čia? Jūs iš proto išsikraustėte, Simona. Žinoma, jis čia. Aš nekalta, kad jis nenori vargintis, kad jis atsisako priėti prie ragelio. (*Šaukia.*) Tavo sesuo mano, kad tu galėtum ir pasivarginti... (*I ragelį.*) Jo žodynas — rinktinis. Ne, jis vonioje ir nesirengia iš jos išlipti. Aš paskambinsiu jums vėliau.

Pakabina ragelį.

Iškošia pro dantis.

Rupūžė!

*Vėl pradeda laukti. Pasigirsta lifto bildesys. Ji bėga prie durų.
Girdėti, kaip trinkтели kitos durys. Tyla. Išsekusi, ji atsišlieja į duris. Paskui eina prie
laikrodžio, pavaro į priekį rodykles. Pusbalsiu:*

Juk paskambinti, nukelti ragelį nesunku.

*Žiūri į telefoną ir staiga nusprendžia apsilikti apsiaustą. Duryse sugirgžda raktas. Ji
nusivelka apsiaustą. Puola prie sofos, čiumpa knygą. Durys atsidaro. Įeina Emilis. Jis
žavings, nors jau pradėdąs smukti alfonsas. Jis įeina į vidų ir būsimosios scenos metu
vaikštinėdamas tarp prausyklos ir kambario švilpaudamas nusirenginėja.*

Skambino tavo sesuo. Pasakiau, kad tu maudaisi. Nėra reikalo jai žinoti, kad tu dar
neparėjai į viešbutį. Kad tu kažkur bastaisi. Ji būtų buvusi labai patenkinta. Ji tam tik
ir skambino, kad patikrintų. Vis kartojo: „Ar jūs visiškai tikra, kad jis namie?“
Rupūžė!

Kur tu buvai? Aš skambinau Totorui. Tave ten matė, bet jie nežinojo, kur tu dingai.
Laikas bėga taip greitai. Aš skaičiau... Man rodės, kad aš ką tik grįžau iš savo
koncerto, pasižiūriu į laikrodį ir matau, kad jau siaubingai vėlu... Kur tu buvai? *(Tyla.)*
Puiku. Kaip visuomet tu nesiteiki atsakyti. Neatsakinėk, brangusis. Aš neklausinėsiu,
nekvosiu. Aš ne iš tų moterų, kurios rengia kvotas ir sekioja iš paskos, kol sužino tai,
ką nori. Tau nėra ko bijoti.

Aš tave klausiu, kur tu buvai. Tu nesiteiki atsakyti. Viskas aišku. Tik kitą kartą aš irgi
elgsiuos kaip man patiks. Kol mesjė vaikštinėja, aš irgi eisiu kur norėsiu. Ir atskaitos
tau neduosiu. Būtų labai patogu... Ačiū. Mesjė daro ką tinkamas, o madam turi sėdėti
užrakinta viešbutyje... man viskas aišku. Anksčiau aš nesuprasdavau... dabar jau
supratau. Labas vakaras Ponai ir Ponios. Kaip kokia kvailė aš iki sąmonės netekimo
dainuodavau šitoj prirūkytoj skylėj... grįždavau kaip paklusni mergaitė laukti Mesjė...
O Mesjė negrįžta. Mesjė ramus. Mesjė žino, kad Madam viešbutyje... kad ji miega. Ir
Mesjė šlaistosi paskui sijonus. Dabar viskas bus kitaip. Nuo rytojaus priimu

pasiūlymus visų tų, kurie man siunčia gėles ir laiškus. Šampanas, džiazas ir viskas, viskas. Ir Mesjė pamatys, kaip linksma laukti. Visą laiką laukti.

Emilis užsivelka chalata, gulasi ant lovos, užsidega cigaretę ir atsiverčia laikraštį, kuris dengia jo veidą.

Skaityk savo laikraštį. Skaityk savo laikraštį ar veikiau apsimesk, kad jį skaitai. Niekas nesukliudys man šaukti (Gretimame kambaryje pabeldžia į sieną. Ji pradeda kalbėti tyliau.) šaukti apie tai, kas pritvinko mano širdy. Aš žinau, kad tu manęs klausaisi, nors ir dediesi negirdįs. Laikraštis — labai patogus daiktas. Už laikraščio galima pasislėpti, bet aš matau už to laikraščio tavo piktą ir įdėmų veidą, taip, brangusis, įdėmų. Ir aš kalbėsiu, išklosiu viską. Skaityk savo laikraštį. Skaityk savo laikraštį. Tai labai patogu. Ar tu žinai, ką reiškia būti ligonei, susirgti džiova, kosėti, dainuoti publikai, kuri juokiasi, barškina lėkštelėmis? Ar žinai, ką reiškia bėgte parbėgti namo... kur tikiesi paramos žmogaus, kurį myli, ir rasti kambarį tuščią ir laukti?

Laukti. Aš pažįstu šitą kambarį. Taip, aš jį pažįstu! Pažįstu reklamas, raudonas ir žalias, kurios užsidega ir užgęsta, lyg trūkčiotų seno maniako raumenys. Pažįstu tuos taksi, kurie apsimeta, kad tuoj sustos, sulėtina greitį ir prašvilpia pro šalį. Ir kiekvienąsyk širdis sustoja plakusi. Pažįstu liftą, kuris nuvažiuoja vienu aukštu aukščiau arba sustoja vienu aukštu žemiau, ir užsitrenkia kitos durys.

Aš pažįstu laikrodžio rodykles, kurios lėkte lekia, jeigu į jas nežiūri, o kai tik pasižiūri, — slenka kaip vagišiai... taip lėtai, jog nesimato, kad jos juda, ir pagalvoji, kad jis rodo klaidingai.

Laukti. Čia tu tiesiog menininkas, tu kankini mane tuo laukimu, kaip kinų budelis. Tau žinomi visi triukai, visos žiauriausios priemonės įskaudinti ir pakenkti. Kiek aš prisilaukiau! Skaičiuoju iki tūkstančio, iki dešimties tūkstančių, iki šimto tūkstančių. Skaičiuoju žingsnius nuo lango iki durų. Suskaičiuoju taip, kad tų žingsnių būtų dvigubai daugiau. Paleidžiu plokštelę. Pradedu skaityti knygą. Klausausi... Klausausi visa oda, kaip gyvuliai. O kartais nebeišveriu ir paskambinu telefonu. Paskambinu į kokią nors iš tų šlykščių landynių, kur tu trainiojies, kur tikriausiai kankini kitas

moteris... Ir tu visuomet būni ką tik išėjęs. Ir jie niekad nežino, kur tu išėjai. Ir prižiūrėtoja pragysta užuojautos kupinu balsu. Ak! aš ją užmuščiau! Beje, galimas daiktas, kad aš užmušiu tave. Girdėjau kalbant apie moteris, užmušusias savo meilužį už menkesnius dalykus.

Laukti. Laukti. Visą laiką laukti. Galima išsikraustyti iš proto. O nužudo beprotės... O paskui aš nusižudysiu. Nepajėgsiu gyventi be tavęs. Aš tuo tikra. Ko norėti, juk tai refleksas. Kas jam atsispirtų? Kažin, kas? Matai, aš kalbu, kalbu, bet kuris kitas mestų šalin tą laikraštį, atsakytų man, pasiaiškintų arba rėžtų antausį. Tik ne tu. Tu skaitai tą savo laikraštį arba apsimeti jį skaitęs. Brangiai sumokėčiau, kad galėčiau pamatyti tavo veidą už to laikraščio. Tavo šėtonišką veidą. Veidą, kurį aš dievinu, ir į kurį taip norėtusi paleisti kulka iš revolverio. Klausyk, Emili, aš viską apmaščiau. Šiąnakt aš nusprendžiau tau viską iškloti. Tu pripratai prie to, kad kenčiu tylėdama. Kad aš užsičiaupus. Bet tai jau paskutinis lašas. Antrą valandą aš pasižadėjau, — jeigu tu pareisi, aš tylėsiu, būsiu meili, atsigulsiu ir dėsiuos mieganti, tarytum tu mane pažadinai. Dešimt minučių po dviejų tavo seseriai šovė į galvą geniali, šviesi mintis pašniukštinėti, patikrinti, ar tu viešbutyje, o pusę trijų aš jau praradau savitvardą. Aš nusprendžiau, nu-spren-džiau pasikalbėti su tavim ir padaryti galą šitam tylėjimui. O! tu gali tylėti, gali skaityti savo laikraštį, gali už jo pasislėpti. Man nuspjaut. Aš nesileisiu mulkinama. Aš matau tave, matau pro laikraštį. Tave erzina mano sukelta scena. Tu jos nesitikėjai. Tu sau kartojai: „Ji auka, reikia tuo pasinaudoti“. Tai va, — ne, ne, ne ir ne, aš atsisakau būti auka ir leistis deginama ant lėtos ugnies. Aš gyvensiu. Aš kovosiu. Aš laimėsiu.

Aš tave myliu. Tai aišku. Aš tave myliu, ir čia tavo pranašumas. O tu apsimeti, kad myli mane. Tu manęs nemyli. Jeigu mylėtum mane, Emili, neverstum manęs laukti, nekankintum kas minutę, valkiodamasis iš landynės į landynę ir versdamas laukti. Aš baigiu susigraužti. Iš manęs liko tik šešėlis. Šmėkla... tikra šmėkla. Šmėkla, apkarstyta grandinėmis, įvairiausiomis grandinėmis, kuriomis tu mane sukabinai. Šmėkla kalėjime.

Žinau, ko tu norėtum. Žinau. Norėtum išeiti ir pareiti, daryti viską, kas tau šauna į galvą, gulėti su visu pasauliu ir žinoti, kad aš, aš, kurią tu neva myli, sėdžiu už trijų užraktų seife, o raktai tavo kišenėje. Tuomet tu būtum ramus. Tai niekšiška.

Niekšiška. Tavo egoizmas peržengia visas ribas. Tik tu užmiršai, kad aš moteris, o ne daiktas, kad aš dainuoju, kad man sekasi, kad aš užsidirbu sau duoną ir kad turiu begalę žmonių, pasiruošusių mane apginti. Visus savo plokštelių ir radijo klausytojus, kurių nepažįstu. O! Pakaktų man sušukti „Gelbėkit!“, ir Mesjė pasijustų bejėgis. Emili! O! Puiku!!! Skaityk, skaityk savo laikraštį. Jau seniai turėjai baigti... Patariu pradėti iš naujo, iš viršaus į apačią ir iš apačios į viršų, iš kairės į dešinę ir iš dešinės į kairę. Tu juokingas. Supranti. Juokingas. Mesjė ramus. Mesjė nori įrodyti man, kad jis ramus. O aš? Argi aš nerami? To betrūko! Aš — įsikūnijusi ramybė. Ramybės pavyzdys. Nedaug moterų pažįstu, kurios taip mokėtų išlaikyti ramybę, kaip aš. Kita jau seniai būtų išplėšusi tau iš rankų tą laikraštį ir privertusi tave ką nors atsakyti. O aš ne tokia, aš nusprendžiau išsaugoti savo ramybę ir ją išsaugosiu.

O tau trūksta ramybės. Aš ne beprotė. Matau, kaip virpa tavo koja ir bąla rankos. Tu sprogsti iš įsiūčio. Tu sprogsti iš įsiūčio, nes žinai, kad esi neteisis.

Kur tu buvai? Aš skambinau Totorui, tu buvai ką tik išėjęs, tikriausiai su kokia kekše. Tikriausiai su ta bjauria kekše, su kuria guli, kai pasakoji man, kad bičiuliai iškvietė tave į Marselį. Tylėk... aš tave pažįstu ir ją taipogi. Nė kiek tuo neabejoju. Dukart už tave vyresnė moteris, kuri perkasi drabužius sendaikčių turguje. Žmonės atsisuka į ją gatvėje. Ir Mesjė susiranda būtent šitą kekšę. Būtent su ja jis mane apgaudinėja. Aš dar suprasčiau, jeigu tu apgaudinėtum mane su kokia jaunute, naivia mergaite, kurią norėtum „išvesti į pasaulį“ ir kurią būtum beprotiškai įsimylėjęs. Nesakau, kad būčiau tuo sužavėta. Ne. Bet galėčiau tave pateisinti. O šitai! Sena moteris, netgi ne turtuolė, kuri tik ir žiūri, kaip čia susiriejus. Ką ji tau davė? Ką? Aš tave klausiu. Kur gi. Vyrai — kvailiai. Kvailiai ir ištvirkėliai. Ir nešantys pragaištį. Pragaištį. Tu neši pragaištį. Pagaliau suradau žodį, kurio ieškojau. Tu neši pragaištį!

O mano sveikata? Ar tu pagalvoji apie mano sveikatą? Tau ji tik juokai. Jeigu nusprogdčiau, tai tik išlaisvinčiau tave. Tu manai, kad man į sveikatą laukti, laukti, laukti, visą laiką laukti. Vaikštinėti nuo šito lango prie šitų durų ir nuo šitų durų prie šito lango. Šitame sumautame viešbutyje nebuvo telefono. Aš įtaisiau. Kam? Kad Mesjė galėtų mane nuraminti, pasakyti man: „Turiu atlikti vieną reikalą, esu ten ir ten, nesirūpink, meile mano. Aš netrukus grįšiu.“ Nereikalingos išlaidos. Skambina tik tavo sesuo. Telefonas virto dar vienu kankinimo įrankiu. Buvo liftas. Buvo skambutis apačioje. Buvo raktų girgždesys. Buvo laikrodys. Dabar yra telefonas. Telefonas, nuo

kurio aš neatitraukiu žvilgsnio, ryte ryju akimis. Ir tylu. Mesjė niekad neateis į galvą, kad ir kur jis būtų, vienas dievas nežino kur, — aš ir nenoriu žinoti — jam niekad neateis į galvą pasakyti sau: „Ji galuojasi viena viešbutyje. Aš paskambinsiu jai. Juk tai nesunku.“ Ne, tai pernelyg sunku, reikėtų ištiesti ranką. Išsiduoti kekšei, su kuria leidi laiką, kad namuose turi kitą. Atsisakyti savo paslapties, savo „nebylumo“.

Emili. Emili. Viens... du... trys... tu vis dar spyriojies. Vis dar įsikibęs į tą laikraštį. Puiku. Aš... kalbėsiu toliau. Nes tu klausaisi. Žinau, kad tu klausaisi, ir kad aš tave erzinu. Burtai mesti. Aš tau išklošiu viską. Išsakysiu viską, kas kaupėsi mėnesiais. Viską, kas susikaupė širdy. Tatai vadinasi širdperša. Begalinė širdperša. Ir reikia jos atsikratyti. Reikia jos atsikratyti, kitaip aš nuo jos uždusiu.

O tavo melagystės. Koks tu melagis! Tu meluoji tarytum alsuotum. Tu meluoji, meluoji, meluoji, meluoji, meluoji. Tu meluoji be paliovos ir dėl visokiausių niekų. Jei sakai man, kad eini nusipirkti degtukų, tai neteisybė. Tu eini išgerti bokalą alaus, ir atvirkščiai. Tu meluoji iš įpročio, savo malonumui. Anądien tu man sakei, kad eisi pas dantistą. Aš įtariau tave meluojant. Atsistojau priešais tavo senos kekšės viešbutį ir mačiau, kaip tu iš ten išėjai. Nesigyniok, neprisiekinėk savo motina. Aš tave mačiau. Nereikėjo šnekėti man apie dantistą. Tiesa, kad eiti pas dantistą ar pas tą seną kekšę — vienodas malonumas. Pagaliau, tai tavo reikalas. Daryk, ką nori. Mane piktina tik melas. Tu tiek meluoji, kad pats susipainioji savo meluose, įklimpsti į juos iki ausų. Tu užmiršti, ką šneki, ir tenka už tave gėdytis. Prisiekiu tau. Aš kartaus nuraustu klausydamasi, kaip tu paistai visokius prasimanytus niekus. Ir su koku aplombu, su koku aplombu! Atkreipk dėmesį, aš esu tikra, kad tu taip pat meluoji ir anai, ir visoms kitoms, ir kad tavo gyvenimas turėtų būti košmariškai sudėtingas.

Kitados, pradžioje, aš pavydėjau tau tavo miego. Klausdavau save: „Kur jis eina, kai miega? Ką jis mato? Per sapną?“, o tu šypsodavaisi, atsipalaiduodavai, ir aš pradėdavau nekesti tų, kuriuos tu sapnuoji. Žadindavau tave, kad nuo jų atplėščiau. O tu mėgdavai sapnuoti. Mūsų gyvenimas nebuvo iš linksmųjų. Tu mėgdavai sapnuoti, ir įsiusdavai, kai aš tave pažadindavau. Bet aš negalėdavau ištvirti palaimingo tavo veido.

Dabar, jei tu miegi, aš sakau tau: „Štai aš ir rami, jis čia. Aš galiu jį liūliuoti, liesti, žiūrėti į jį.“ Aš miegu blogai. Beveik niekada nemiegu. Ir kartoju sau: „Jis miega ir nelaksto pašaliais. Aš jį turiu, aš jį saugau.“

Emili! Prisiekiu, kad tu pastūmėsi mane į nusikaltimą. Prisiekiu tau. Arba priversi mane viską nutraukti, ir tuomet tu padarysi nusikaltimą, paleisi kulką ir atsidursi kalėjime. Ar įsivaizduoji save kalėjime? Klausykis manęs įdėmiai. Aš galėjau susitvardyti, galėjau kalbėti su tavim ramiai. Tik mano kantrybė jau baigia išsekti. Įspėju tave, jeigu per tris minutes... Skaičiuoju ligi trisdešimties. Jeigu, suskaičiavus man iki trisdešimties, tu nenumesi laikraščio, perspėju tave, atsitiks nelaimė. *(Skaičiuoja.)* Viens, du, trys, keturi, penki ir t.t. *(Iki 24, skaičiuojant 24 pasigirsta telefonas. Ji eina prie jo.)* Tau pasisekė. Alio. Alio. Kas kviečia? Ne, čia ne mesjė Emilis. Mesjė Emilis skaito laikraštį. A... a! a! čia jūs? Taip... Žinoma, lukterkit. *(Uždengusi ranka ragelį, kreipiasi į Emilį.)* Ar malonėsi atsakyti? Čia tavo sena kekšė. *(Tyla.)* Ji kviečia tave prie ragelio. *(Tyla.)* Ne, madam. Aš... aš jam sakiau, kad čia jūs. Jis nenori vargintis. Kartoju jums, jis skaito savo laikraštį. *(Garsiai.)* Emili, malonėsi priėti ar ne? *(Į ragelį.)* Ne. Jis atsakė: ne. Bet, madam, aš niekuo negaliu padėti... Iš tikrųjų? Iš tikrųjų? Jūs žavinga. Jis atsisako su jumis kalbėtis, ką gi aš galiu padaryti? Och!.. *(Pakabina ragelį.)* Gatvės merga... *(Prieina prie Emilio.)* Ačiū, Emili, tu buvai šaunuolis. Niekad nemaniau, kad tu būsi toks šaunuolis. Būčiau numirusi iš gėdos, jeigu būtum su ta moterim kalbėjęs. Emili... Aš įkyri. Prisipažink?.. Atleisk man... Pabučiuok mane. *(Ji patraukia į šalį laikraštį, Emilis miega, cigaretę iškritusi.)* O, jis miega! Gražu! O aš atlyžau, aš maniau...

Purto jį.

Emili. Emili. Emili. Tu miegi. Pabusk. *(Jis pasisuka ant kito šono. Ji apeina aplink.)* Aš kalbėjau su tavim, o tu miegojai. Skambino tavo sena kekšė. Skambino tavo sena kekšė. Maniau, kad tu nenori vargintis, su ja kalbėtis... Emili.

Emilis šiurkščiai atstumia ją. Pasirąžo, atsikelia, užsidega cigaretę ir eina link prausyklos. Ji eina jam iš paskos, jis velkasi drabužius.

Emili. Tu ruošies išeiti. Atsargiau. Aš šoksiu pro langą. Aš nusižudysiu.

Ji atidaro langą ir išmeta jo nuorūką. Jos nepastebėtas, Emilis nueina į prausyklą. Ji grįžta nuo lango, pamato, kad kambarys tuščias, kraustosi iš proto.

Kur tu, Emili? Emili! Emili! *(Jis išeina iš prausyklos.)* O! Aš išsigandau kai pamačiau, kad tavęs nėra. Maniau, kad tu išėjai. *(Jis šukuojasi.)* Bet... Emili... Ką tu darai? Kas tau yra?.. Tu rengiesi?.. *(Jis velkasi švarką.)* Tu išeini? Negali būti. Ką gi aš pasakiau? Emili, atsakyk man... atsakyk ką nors... tu pernelyg griežtas, pernelyg žiaurus. Tu privalai man paaiškinti... Aš laukiu... laukiu... laukiu iki sąmonės netekimo. Pagaliau tu pareini. Man reikia su tavim pasikalbėti. Aš su tavim kalbuos, o tu nieko nepaisydamas skaitai laikraštį. Ir užmiegi. Ką gi. Tu net negirdėjai, ką aš tau sakiau. To jau per daug. Pykti ant manęs ir mane bausti, už ką? *(Ji įsikimba į jį. Jis ją atstumia ir susisagsto švarką.)* Paklausyk, Emili, aš pripažįstu, kad buvau labai smarki, kad tu nepakenti, kai tau sako teisybę... bent jau kai kuriuos dalykus, kurie tave erzina. Emili... Emili... Emili... Pasakyk ką nors. Kalbėk. Praverk burną. Nestovėk kaip stulpas, kaip statula. *(Jis velkasi palatą.)* Na? Ką? Tu velkiesi palatą? O, ne, tu nebeišeisi. Aš per daug prisikentėjau. Aš nebeleisiu tau išeiti. Pasigailėk manęs. Turėk širdį. Emili, juk tu turi širdį. Tu mane myli... Jeigu nemylėtum, negrįžtum. O tu grįžti. Pavėlavęs, bet grįžti. Vadinasi, aš tau brangi. Vadinasi, tai dar ne galas. Kalbėk. Prisiek man, kad tai dar ne galas. *(Emilis eina prie telefono ir surenka numerį. Ji įsikimba jam į ranką.)* Emili. Tu neturi teisės. Pagalvok apie viską, ką aš tau esu padariusi. Ne... ne... aš ne tai norėjau pasakyti. Aš norėjau pasakyti: prisimink viską, kas buvo švelnaus tarp mūsų. Aš puikiai žinau, kad nieko tau nepadariau... neturėjau ką padaryti, o jeigu ir būčiau padariusi kokį niekniekį, tai būtų buvę visai natūralu.

Atleisk man. Aš būsiu gera. Nebesiskųsiu. Tylėsiu. Gerai... Gerai... Aš tylėsiu. Paguldysiu tave į lovą, apkamšysiu. Tu užmigi. Aš žiūrėsiu, kaip tu miegi. Tu sapnuosi ir sapnuose eisi kur tik norėsi, apgaudinėsi mane su kuo tik norėsi. Tik pasilik... pasilik... pasilik... Aš numirčiau, jeigu tavęs reiktų laukti rytoj ir poryt. *(Emilis atidaro duris. Ji įsikimba į jį.)* Tai pernelyg žiauru. Emili. Aš tave maldauju. Pasilik... Pažiūrėk į mane... Aš sutinku. Tu gali meluoti, meluoti, meluoti ir versti mane klausytis. Aš klausysiuos. Klausysiuos, kiek tik tu norėsi.

*Emilis nustumia ją ir išaina trenkdamas duris. - Ji bėga prie lango, tuo metu uždanga
nusileidžia.*